

www.jollibread.com

Títol original: *Der Kleine Vampir*

© 1979, Rowohlt Taschenbuch Verlag GmbH,

Reinbek bei Hamburg

Publicat originàriament a la col·lecció «Rororo Rotfuchs»

www.Angela.Sommer-Bodenburg.com

© De la traducció: 1988, Marta Milian

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor S. L.

Carrer de les Ciències 73, Nau 10.

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 91 744 90 60

ISBN: 978-84-16661-25-1

Dipòsit legal: M-39.206-2015

Printed in Spain – Impres a Espanya

Tercera edició: setembre de 2019

Més de 29 edicions publicades en Grup Promotor

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org). (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

El petit vampir

Angela Sommer-Bodenburg

Il·lustracions d'Amelie Glienke

jollibre

*Aquest llibre és per a Burghardt Bodenburg, qui,
amb les seves dents tan blanques, mai no podrà
arribar a ser un vampir, i per a Ada-Verena Gass,
que domina magistralment la mirada del vampir,
i, a més a més, per a Katja, que sap xisclar «Iiih,
un vampir!» de manera tan admirable, i per a
tots aquells a qui els agrada tant com a mi llegir
històries de vampirs!*

Angela Sommer-Bodenburg

Els personatges d'aquest llibre

A l'Anton li agrada llegir històries de por, d'aquelles que et fan posar els pèls de punta. Li agraden sobretot les històries de vampirs i sap moltes coses dels seus costums.

9

En Rüdiger, el petit vampir, ja fa més de cent cinquanta anys que és vampir. Que sigui un petit vampir té una explicació molt senzilla: es va tornar vampir quan era un nen. La seva amistat amb l'Anton ve d'un dia que l'Anton tornava a estar sol a casa. El petit vampir es va presentar de

cop a la finestra. L'Anton tremolava de por, però el vampir li va assegurar que ja havia «sopat». En realitat, l'Anton s'havia imaginat els vampirs molt més espantosos, però, quan en Rüdiger li va haver explicat que ell també preferia les històries de vampirs i li va haver confessat que també tenia por de la foscor, ja el va trobar més simpàtic.

10 *D'ençà d'aleshores, la vida de l'Anton va canviar radicalment: el petit vampir li va portar una capa i tots dos van volar cap al cementiri i van anar a la cripta dels Schlotterstein. L'Anton va conèixer la família d'en Rüdiger.*

L'Anna és la germana d'en Rüdiger, la germana «petita», li diu ell. Però és tan valenta com ell, encara que és més agradable i no tan horrible de veure. També li agraden les històries de por.

Lumpi el Fort, el germà gran d'en Rüdiger, és un vampir que no aguanta gaires bromes. Té una veu que passa dels tons greus als tons aguts en un no res, i això vol dir que està en plena adolescència. El problema és que no superarà mai aquesta etapa, perquè es va convertir en vampir als quinze anys.

12

Els pares de l'Anton no creuen ni de lluny en els vampirs. El pare de l'Anton treballa en una oficina; la mare és mestra.

La tia Dorothee és el vampir més sanguinari de tots. Trobar-se-la després de la posta de sol pot significar perill de mort.

El guarda del cementiri, en Geiermeier, persegueix contínuament els vampirs.

13

Els altres parents del petit vampir, l'Anton no els coneix, però n'ha pogut veure els taüts a la cripta dels Schlotterstein.

Allò que hi havia a la finestra

Era dissabte: el dia que els pares sortien a la nit. 15

–On aneu, avui? –va preguntar l'Anton a la tarda, mentre la seva mare s'estava arrissant els cabells al bany.

–Ah! –va dir la mare–, primer anirem a sopar i després, no ho sé, potser anirem a ballar.

–Com, que no ho saps? –va fer l'Anton.

–Encara no ho sé –va dir la mare–. Tan important és per a tu?

–Nooo –va dir l'Anton. Preferia no dir que volia veure la pel·lícula de policies que començava a les onze. Però la seva mare ja l'havia clissat.

–Anton –va dir girant-se per poder-lo mirar cara a cara–, no deus pas voler mirar la televisió...

–Però, mare –va dir l’Anton–, com se’t poden acudir aquestes coses?

Per sort, la seva mare s’havia tornat a dedicar al seu pentinat i no va veure com l’Anton es tornava vermell.

–Potser també anirem al cinema –va dir ella–. De totes maneres, no tornarem abans de les dotze.

16

S’havia fet de nit i l’Anton estava sol a casa. Anava en pijama i s’havia assegut al llit; estava tapat amb el llençol fins al coll i llegia *Tota la veritat sobre Frankenstein*. La història passava en una festa major. Un home vestit amb un abric negre, ample i llarg, sortia a escena i anunciava l’aparició del monstre. En aquell moment va sonar el despertador. Una mica empipat, l’Anton va aixecar els ulls del llibre. Oh! Gairebé eren les onze, el temps just per engegar el televisor!

L’Anton va saltar del llit i va pitjar la tecla. Després es va tornar a tapar amb el cobrellit i va esperar que la imatge es formés a poc a poc.

Encara feien futbol. L'habitació era bastant fosca i feia una mica de por. King Kong, en un pòster a la paret, feia una mena de ganyota que s'avenia amb l'estat d'ànim de l'Anton: se sentia salvatge i abandonat, com l'únic supervivent d'una catàstrofe marítima, com un naufrag en una illa plena de caníbals. I el llit era el seu cau, flonjo i calentó, i, si volia, podia amagar-s'hi i fer com si no hi fos. Hi havia una pila de menjar a l'entrada del cau; només li faltava l'aigua de foc. L'Anton va pensar, amb la boca que se li feia aigua, en l'ampolla de suc de fruita que hi havia a la nevera, però per arribar-hi havia de passar un bon tros de passadís a les fosques! Hauria de tornar nedant al vaixell, enmig de taurons afamats que estaven esperant les seves víctimes? Brrr! Però, els naufrags no es morien més de set que de gana?

Això el va fer canviar de parer. Odiava el passadís, amb aquell llum espatllat que no reparava mai ningú! Odiava els abrics del penja-robes, que semblaven homes penjats! I ara també li

feia por la llebre dissecada de l'estudi de la mare, tot i que l'havia feta servir moltes vegades per espantar altres nens.

18 Per fi havia arribat a la cuina. Va treure l'ampolla de suc de fruita de la nevera i es va tallar un bon tall de formatge. Mentrestant, tenia una orella al passadís per sentir si començava la pel·lícula. Va sentir una veu de dona. Probablement era la locutora que l'anunciava. Es va posar l'ampolla sota el braç i va arrencar a córrer pel passadís.

Però no va arribar gaire lluny, perquè de sobte es va adonar que hi havia alguna cosa que no rutllava. Es va quedar quiet i va escoltar amb atenció... i de cop va saber què passava: no se sentia la veu del televisor! Això només podia voler dir una cosa: algú havia entrat a la seva habitació i l'havia apagat! L'Anton va notar com el cor li feia un bot i se li accelerava com una màquina. I de l'estómac li pujaven unes pessigolles molt estranyes que se li quedaven al coll. Va veure unes imatges horroroses: imat-

ges d'homes amb mitges al cap, amb navalles i pistoles, que entraven de nit a les cases per robar i que desgavellaven tot el que trobaven! «La finestra de l'habitació era oberta», va recordar l'Anton. Podia ser que el lladre hagués entrat saltant des del balcó dels veïns.

De cop va sentir un soroll: l'ampolla de suc de fruita li havia caigut dels dits i havia rodonat pel passadís fins a la porta mateix de l'habitació. L'Anton es va aguantar la respiració i es va quedar quiet..., però no va passar res. Potser això del lladre, s'ho havia imaginat? Però, aleshores, per què no anava el televisor?

Va collir l'ampolla i va obrir la porta de l'habitació a poc a poc. Va notar una olor estranya, d'humitat i de resclosit, com olor de soterrani, o com si s'hagués cremat alguna cosa. Podia ser del televisor? Va desconnectar-lo de pressa. Potser s'havien cremat els fils.

Aleshores l'Anton va sentir un refrec estrany que semblava que sortís de la finestra. I de cop li va semblar veure darrere de les

cortines una ombra que es dibuixava a la claror de la lluna. Molt a poc a poc, amb les cames que li tremolaven, s'hi va anar acostant de puntetes. L'olor es va fer més forta; semblava com si haguessin cremat tota una capsa de llumins. El refrec també es va fer més fort. De sobte, l'Anton es va quedar plantat com si li haguessin sortit arrels: a la finestra, davant de les cortines que voleiaven amb el corrent d'aire, hi havia algú assegut que el mirava fixament. Era tan horrible que l'Anton va pensar que estava a punt de desmaiar-se. Dos ulls petits i sangonosos lluïen davant seu enmig d'una cara blanca com el paper; una cabellera espessa queia en blens desiguals sobre una capa negra i bruta. La boca, enorme, vermella com la sang, s'obria i es tancava, i les dents, que eren extraordinàriament blanques i esmolades com ganivets, carrisquejaven amb un soroll espantós. A l'Anton, se li van posar els pèls de punta i se li va glaçar la sang a les venes. Allò que hi havia a la finestra era molt pitjor que King Kong,

molt pitjor que Frankenstein i molt pitjor que Dràcula!

Era la cosa més espantosa que l'Anton havia vist mai!

A allò, semblava que li feia gràcia que l'Anton tremolés de por, perquè acabava de fer una ganyota espantosa amb aquell calaix de boca que va deixar veure del tot els ullals, cap enfora i punxeguts com dues agulles.

–Un vampir! –va exclamar l'Anton.

I allò va respondre amb una veu que semblava que sortís del fons de la Terra:

–Sí, senyor, un vampir! –I amb un bot va saltar a dins de l’habitació i es va plantar davant de la porta–. Que tens por? –va preguntar.

A l’Anton no li sortien les paraules.

–Ben mirat, ets una mica secall! No hi ha gaire cosa per xuclar, em sembla. –El vampir el va deixar clavat amb una mirada salvatge–.

22 I on són els teus pares?

–Al ci... cinema –va mig articular l’Anton.

–Sí, d’acord. I el teu pare, està gras?, té bona sang?

Mentre deia això, al vampir se li escapava el riure i l’Anton va veure com els ullals lluïen amb la claror de la lluna.

–Ja deus saber que ens alimentem de sang!

–La meva sang... no és gaire bo... bona –va dir l’Anton–. Sempre he de prendre pa... pastilles!

–Pobre noi!

El vampir va fer un pas cap a l’Anton.

–De debò? No m’enganyes?

–No em toquis! –va cridar l’Anton provant d’esquivar-lo. Es va entrebancar justament amb

la bossa de ninots de goma que hi havia al davant del llit i tots els ninots es van escampar per l'estora. El vampir va fer una gran riallada. Va semblar com un tro.

–Mira, ninotets de goma! –va dir, ja més tranquil–. Que bufons! –Va agafar-ne un.

–Jo també en tenia, abans, de l'avia –va dir.

23

Es va posar el ninot a la boca i el va mastegar una estona. De cop, el va escopir i el va fer volar enlaire, i va començar a rondinar i a tossir. Anava dient els renecs i les paraulotes més espantosos. L'Anton va aprofitar l'ocasió per amagar-se al darrere de l'escriptori. Però el vampir havia quedat tan esgotat per la tos que es va ajeure al llit i va estar uns minuts sense fer cap moviment. Després va treure's de sota la capa un mocadoràs tacat de sang i va començar a netejar-se el nas a fons.

–Això només em pot passar a mi –grinyolà el vampir–. I això que la mare ja m'ho havia advertit.

–Per què t’ho havia advertit? –va preguntar l’Anton amb curiositat. Al darrere de l’escriptori se sentia valent.

El vampir se’l va mirar amb ulls de ràbia.

–Perquè els vampirs tenim l’estómac molt delicat, beneit! Les lllaminadures no se’ns posen bé!

24 A l’Anton li va fer llàstima.

–I el suc de poma? En pots prendre? –li va preguntar.

El vampir va fer un crit esgarriós.

–Que em vols matar? –va bramar.

–Perdona’m –va dir l’Anton tot confós–, només pensava que...

–Sí, deixem-ho.

Semblava que el vampir no s’ho havia pres malament. «És un vampir força simpàtic», va pensar l’Anton, «tot i que fa por de mirar». De fet, ell sempre s’havia imaginat els vampirs molt més horrorosos.

–Ets molt vell? –va preguntar.

–Molt vell.

–Però si ets més baixet que jo...

–I què? És que precisament em vaig morir quan era un nen.

–Ah! Vet aquí.

L'Anton no hi havia comptat, amb això.

–I ja estàs..., vull dir, ja tens un taüt?

El vampir es va aguantar el riure.

–I pots venir a veure'm quan vulguis. Però sempre després de la posta de sol. De dia dormim.

25

–Ja ho sé –va dir l'Anton fent-se l'entès. Ara podia demostrar que ho sabia tot sobre els vampirs-. Quan els toca el sol, els vampirs es moren. Per això a la nit s'han d'afanyar per tornar a ser a la tomba abans de l'alba.

–Un noi eixerit –va dir el vampir en un to mofeta.

–I quan saps on n'hi ha un, li has de clavar una estaca al cor! –va continuar l'Anton.

Això no ho hauria hagut de dir, perquè el vampir va fer un bramul esgarrifós i es va llançar sobre l'Anton. Però l'Anton va ser més rà-

pid. Com un llamp es va esmunyir per sota de l'escriptori i va anar cap a la porta, amb el vampir al darrere enfurismat de ràbia. Just a tocar de la porta el vampir el va atrapar.

«Ara s'ha acabat», va pensar l'Anton, «ara ve quan em mossega!».

26 Tremolava com una fulla. El vampir, dret al seu davant, respirava amb dificultat. Les dents li feien un garranyic que horroritzava i els ulls li lluien com carbons encesos. Va engrapar l'Anton i el va sacsejar.

–Si tornes a anomenar l'estaca –va dir cridant–, ja pots començar a fer testament, entesos?

–Ss... sí –quequejà l'Anton–. No..., no volia pas que t'enfadassis, de debò que no ho volia.

–Seul! –va fer el vampir amb autoritat.

L'Anton va creure i el vampir va començar a fer grans gambades amunt i avall de l'habitació.

–Què he de fer jo, ara, amb tu? –va dir.

–Podríem escoltar discos –va proposar l'Anton.

–No! –va fer el vampir.

–O jugar al Malèfic.

–No!

–Vols que t'ensenyi les meves postals?

–No, no i no!

–Doncs, no sé què més proposar –va dir l'Anton desorientat.

El vampir s'havia aturat davant del pòster de King Kong. Va deixar anar un crit salvatge. 27

–Aquest mico! –va rondinar, i va arrabassar el paper de la paret i va estripar-lo en mil trossets petits.

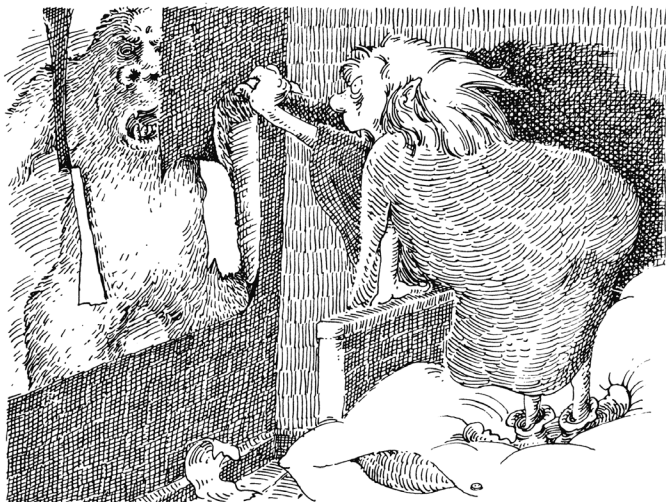
–Això és una mala jugada –va protestar l'Anton–, era el meu pòster preferit!

–Sí, i què? –va fer el vampir.

Acabava de veure els llibres de King Kong al prestatge; els va agafar i n'estripava les pàgines barroerament fent-les voleiar cap al llit.

–Els meus llibres –es va queixar l'Anton–, tots comprats amb els meus estalvis!

El vampir es va aturar tot de sobte; un ample somriure de satisfacció li va il·luminar la cara.

–Dràcula –va llegir a mitja veu–. El meu llibre preferit!

Va mirar l'Anton amb els ulls enriolats.

–Me'l deixes?

–Per mi... Però torna-me'l. D'acord?

–Fet.

Tot content, es va amagar el llibre sota la capa.

–Escolta, com et dius?

–Anton. I tu?

–Rüdiger.

–Rüdiger?

L'Anton va estar a punt de trencar-se de riure, però per sort es va poder aguantar. En realitat no volia pas que el vampir es tornés a enfadar.

–És un nom força bonic –va dir.

–De debò? –va preguntar el vampir.

–Sí, de debò. I molt escaient.

El vampir semblava molt satisfet.

29

–Anton també és un nom bonic.

–A mi no m'ho sembla –va dir l'Anton–, a l'escola sempre se'n riuen. Però és que el meu pare se'n diu, saps?

–Ah!, és clar.

–I l'avi també se'n deia. Com si a mi m'hi anés alguna cosa!

–Realment, jo fins ara havia trobat que Rüdiger era un nom bastant lleig –va dir el vampir–. Però tot és acostumar-s'hi.

–Sí. Tot és acostumar-s'hi –va fer l'Anton.

–Escolta, t'hi quedes molts dies així, sol, a casa? –va preguntar el vampir.

–Cada dissabte.

–I no tens por?

–Sí.

–Jo també. Sobretot a les fosques –va confessar el vampir–. El meu pare sempre diu: «Rüdiger, tu no ets un vampir, ets un gallina!».

Es van mirar i van riure.

30 –El teu pare també és un vampir? –va preguntar l'Anton.

–És clar que sí! –va dir el vampir–. Què et pensaves?

–I la teva mare, també?

–És clar! I la meva germana, i el meu germà, i la meva àvia, i la tia i l'oncle...

–Reno! –exclamà l'Anton–. Tota la família?

–Tota la família! –va dir el vampir tot cofoi.

–La meva família és normal del tot –va explicar l'Anton amb la veu trista–. El meu pare treballa en un despatx, la meva mare és mestra, no tinc germans...; ja et pots imaginar quin avorriment, a casa!

El vampir se'l va mirar amb cara de llàstima i li va dir:

–A casa sempre passen coses.

–Quines coses? Explica-m'ho! –Ara podria sentir una història de vampirs autèntica!

–Bé, doncs... –va fer el vampir–, va ser l'hivern passat. Te'n recordes, que va fer tant de fred? Doncs, ens vam despertar quan el sol acabava de pondre's. Jo tenia molta gana i volia aixecar la tapa del taüt, però no podia. Vinga donar cops de puny, cops de peu... i res. Sentia com els altres feien el mateix que jo als taüts del costat, però tampoc no podien. Imagina-t'ho: vam estar dues nits sense poder obrir els taüts! Després va començar a fondre's el glaç i vam poder obrir les tombes amb penes i treballs. Va anar de poc que no ens morim de gana! Però això no és res comparat amb la història del guarda del cementiri. Vols que te l'expliqui?

–I tant!

–Bé, doncs, això va ser en un... –va començar el vampir, però va callar de cop–. No has sentit res? –va preguntar.

–Sí –va dir l'Anton.

S'acostava un cotxe i el motor va parar. Es van sentir les portes.

–Els meus pares! –va fer, esverat, l'Anton.

El vampir va fer un bot fins a la finestra.

–I el meu llibre? –va preguntar l'Anton–.
Quan...?

32 Però el vampir ja havia estès la capa i volava per l'aire: una ombra fosca contra la claror blanca de la lluna.

L'Anton va fer córrer de pressa les cortines i es va esmunyir sota el cobrellit. Va sentir com obrien la porta i el seu pare que deia:

–Ja ho veus, Helga. Tot en silenci.

Uns instants més tard, l'Anton ja dormia.